

Arrest

nr. 232 625 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. WOLSEY en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juni 2019 België binnen in het bezit van een identiteitskaart en een paspoort en verzoekt op 13 juni 2019 om internationale bescherming. Op 18 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Aleppo.

Uw eerste levensjaren bracht u door in Latakia. Op drie- of vierjarige leeftijd verhuisde u samen met uw familie naar Amman in Jordanië. In 2004 keerde u vervolgens terug naar Syrië. Uw ouders gingen in die periode uit elkaar. U vestigde zich samen met uw vader in Latakia. Uw moeder ondernam een poging om de voogdij over jullie te bekomen, maar uw vader weigerde daaraan toe te geven. U woonde samen met uw vader en uw broer een periode in Tartus en Jabla. In 2006 hertrouwde uw vader met een vrouw uit Tartus. In 2007 liep uw vader zijn tweede huwelijk ook stuk. Vervolgens verhuisden jullie naar Aleppo. In 2008 hertrouwde uw vader met zijn nicht, waarna jullie samen naar Amman, Jordanië verhuisden. Uw moeder woonde ondertussen ook in Amman en was er hertrouwd met een Jordaanse man, met wie ze samen 3 kinderen kreeg. Een jaar later keerde u echter samen met uw vader terug naar Syrië, waar jullie zich vestigden in Kaffar Kambra, een streek in Aleppo.

In 2011 werden jullie ontheemd naar aanleiding van het conflict in Syrië. Jullie vestigden zich vervolgens in de wijk al Jamiliye in Aleppo. Begin 2013 werd u zonder reden gearresteerd door het populaire comité, een pro-regime organisatie, en 14 dagen vastgehouden in het centrum van de militaire inlichtingendienst in Aleppo. U vreesde voorts gemobiliseerd te worden voor uw legerdienst en besloot uiteindelijk Syrië te verlaten.

In juni 2013 reisde per bus naar uw moeder in Jordanië. Uw broer B(...) bleef bij uw vader. U ging naar school in Jordanië en behaalde er uw diploma van de middelbare onderwijs. Aangezien uw moeder niet de middelen had om u te onderhouden en u als Syriër niet mocht werken in Jordanië, besloot u verder te reizen naar Turkije. U vond er werk in een fabriek met een afdeling in Istanbul en Ankara. U woonde en werkte afwisselend in voornoemde steden tot 2017. In 2017 meldde uw vader zich samen met uw broer en zijn nieuwe echtgenote aan voor hervestiging bij UNHCR in Turkije. Uw broer weigerde echter verklaringen af te leggen zonder uw bijzijn. Bijgevolg verliet u uw werk in Istanbul en vestigde u zich in de stad Koniya bij uw vader. U werd vervolgens toegevoegd aan het dossier van uw vader. Jullie aanvraag werd goedgekeurd en uiteindelijk werden jullie toegewezen aan Spanje.

Op 22 januari 2019 werd u vervolgens samen met uw familie per vliegtuig naar Spanje gebracht. Jullie werden van de militaire luchthaven in Madrid naar een opvangcentrum nabij de stad Cordoba gebracht. De Spaanse autoriteiten kenden u de subsidiaire beschermingsstatus toe. U besloot uiteindelijk Spanje te verlaten omdat u bang was op straat te belanden. U mocht namelijk zes maanden in het opvangcentrum verblijven en zou vervolgens 6 maanden lang financiële steun krijgen om een appartement te huren, hetgeen u niet voldoende achtte. Nadien moest u zelf instaan voor uw levensonderhoud. Aangezien de taal cursus niet naar behoren was, u uw diploma uit Jordanië niet gelijk kon laten stellen en u nog niet meteen aan een opleiding kon beginnen, vreesde u zonder werk en bijgevolg zonder woning te vallen. Uw relatie met uw vader was daarenboven slecht. De irritaties over uw levensomstandigheden in Spanje stapelden zich op en uiteindelijk verliet u Spanje op 7 juni 2019. U reisde per vliegtuig naar België, waar u op 7 juni 2019 aankwam en op 13 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Syrië gearresteerd en vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van uw legerdienst. Het loutere feit dat u een stempel van Turkije in uw paspoort heeft zou voor de autoriteiten al voldoende zijn om u te arresteren.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: Uw Syrisch paspoort, uw Syrische identiteitskaart, uw Jordaanse verblijfskaart, uw (tijdelijke) Turkse verblijfskaart, een laissez-passer voor Spanje, uw Spaans reisdocument, uw Spaanse verblijfskaart, een document van het Rode Kruis in Spanje omtrent de hulpverlening die u werd beloofd en de vliegticket van Spanje naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal (CGVS) gaf uw advocate aan dat u psychische problemen heeft (CGVS, p. 19). Blijkt echter dat u zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien legde u gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit uw problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid, hoewel u hiervoor ruim de tijd kreeg. Er zijn bijgevolg geen elementen die er op wijzen dat u niet in staat was een persoonlijk onderhoud te ondergaan of dat uw psychologische toestand u ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Spanje gelden. U verklaart dat de Spaanse autoriteiten allerlei beloftes maakten in Turkije, die ze na uw aankomst in Spanje niet nakwamen. In het bijzonder verklaart u dat de kwaliteit van de taal cursus in Spanje ondermaats was (CGVS I, p. 11), dat het eten oneetbaar was (CGVS, p. 17), dat u er uw diploma van Jordanië niet zonder meer kon laten gelijkstellen (CGVS, p. 12), dat uw stiefmoeder er niet de beloofde medische behandeling kreeg (CGVS, p. 10), dat u er evenmin de nodige medische zorgen kreeg (CGVS, p. 14) en dat u niet (onmiddellijk) kon starten met de opleiding die u wilde volgen (CGVS, p. 12). Voorts verklaarde u dat de Spaanse autoriteiten in het totaal slechts 12 maanden verantwoordelijk waren voor jullie (6 maanden in het opvangcentrum en 6 maanden financiële steun na het verlaten van het opvangcentrum) en dus niet, zoals jullie in Turkije werd beloofd, voor 24 maanden (CGVS, p. 12, 13). U verliet Spanje omdat u de vrees koesterde op straat te belanden zonder erkend diploma, zonder opleiding en zonder kennis van de taal (CGVS, p. 13).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u Spanje diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart dat u bij een terugkeer naar Spanje op straat zal belanden (CGVS, p. 14), dat u er geen werk zou vinden en bijgevolg de huur niet zou kunnen betalen, hetgeen echter niets meer dan een loze bewering betreft (CGVS, p. 15). Dient namelijk vastgesteld te worden dat u slechts 4 maanden in Spanje verbleef en dat u er in die periode geen stappen ondernam om werk te vinden (CGVS p. 12, 15). U bent van mening dat men een taal cursus, inburgering, ervaring en diploma dient te hebben alvorens men werk kan vinden (CGVS, p. 16). U erop gewezen dat niets u tegenhield om alsnog werk te zoeken, erkent u dit (CGVS, p. 16).

U verklaarde voorts dat u in Spanje niet de nodige medische bijstand kreeg. Toen u 39 graden koorts had, weigerde het personeel van het opvangcentrum u namelijk naar het ziekenhuis te brengen (CGVS, p. 19). Blijkt echter dat u wél medicatie kreeg en dat uw gezondheidsproblemen eenvoudig werden opgelost nadat een Syrisch gezin in het opvangcentrum u afkoelde met water (CGVS, p. 14). Uit voornoemde kan bijgevolg geenszins worden afgeleid dat u in Spanje niet de nodige medische bijstand werd verleend. Wat betreft uw verklaring dat uw leraar Spaans met u flirtte, dient opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u een slechte relatie heeft met uw vader en dat u bij een eventuele terugkeer naar Spanje mogelijks door hem zal worden beledigd (CGVS, p. 16). Bovendien voegt u daar zelf terecht aan toe dat Spanje groot is (CGVS, p. 16). U bent met andere woorden niet genoodzaakt om u in dezelfde regio als uw vader te vestigen. Ten slotte verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit problemen kende met de Spaanse bevolking, noch met de Spaanse autoriteiten (CGVS, p. 14, 15). verder dient te worden vastgesteld dat u een zelfstandige volwassen man bent zonder ernstige medische problemen (CGVS, p. 18).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw Syrisch paspoort, uw Syrische identiteitskaart, uw Jordaanse en uw Turkse verblijfskaart hebben louter betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw afkomst en uw verblijf in Jordanië en Turkije. Deze elementen worden in casu echter niet worden betwist. Uw Laissez-Passer voor Spanje, uw Spaanse verblijfskaart, uw Spaans reisdocument en het document van het Rode Kruis in Spanje ondersteunen het gegeven dat u in Spanje een beschermingsstatus heeft. Het vliegticket dat u voorlegt heeft louter betrekking op uw reisweg van Spanje naar België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, § 3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel “1 bis” van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de “(a)lgemene beginselen van goed bestuur, met inbegrip van de verplichting tot voorzichtigheid, voorzorg, zorg en aandacht voor details en de verplichting om rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak” (verzoeker doelt hier wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), en van de artikelen 2 en 3 van “de wet van 29 juli 1991” (verzoeker doelt hier wellicht op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren, doch dat deze niet-ontvankelijkheidsprocedure niet kan worden toegepast indien de overdracht aan de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend het risico op schending van de grondrechten en van artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt. Verzoeker gaat in op de criteria die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) hierover in zijn recente rechtspraak heeft uiteengezet (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17, *Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov v. Bondsrepubliek Duitsland*).

Vervolgens laat verzoeker gelden een kwetsbaar profiel te hebben. Hij licht toe dat de willekeurige aanhouding die hij als vijftienjarige moest ondergaan en de problemen die hij sinds zijn prille jeugd heeft met zijn vader littekens hebben achtergelaten op zijn psyche. Hij merkt op dat hij op 1 oktober 2019 een attest aangaande zijn psychologische opvolging heeft ingediend waarin gewag wordt gemaakt van “een ernstig klinisch lijden” (stuk 3) en wijst erop dat noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met dit doorwegend element. Behalve op een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wijst dit volgens hem ook en in de eerste plaats op een ontoereikend onderzoek van zijn aanvraag in het licht van artikel “57/6/3” van de Vreemdelingenwet alsook vanuit het perspectief van de recentste toelichtingen van het Hof van Justitie in voormeld arrest.

Verzoeker voert verder aan dat waar de commissaris-generaal naar analogie verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en overweegt dat de drempel van de ernst van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM niet is bereikt in geval van overbrenging naar Spanje,

hij nalaat nog maar de geringste lering te trekken uit voormeld recent arrest van het Hof van Justitie. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gebrek aan intellectuele eerlijkheid alsook de automatische toepassing van de mogelijkheid om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren, hetgeen volgens hem geen bestaansreden meer heeft gelet op de recentste ontwikkelingen in de Europese rechtspraak.

Verzoeker brengt in herinnering dat hij na de toekenning van zijn statuut in Spanje slechts gedurende zes maanden in het onthaalcentrum kon verblijven. Hij betoogt dat toen hij deze einddatum met rasse schreden zag naderen, hij met zijn fragiele geestesgesteldheid niet kon aanvaarden dat hij op straat zou belanden zonder onderdak of enige aangepaste steun. Verzoeker kon de voorstelling niet aan dat hij los van zijn wil en persoonlijke keuzes zou hervallen in een toestand van uiterste materiële armoede waardoor hij niet bij machte zou zijn om aan de meest vanzelfsprekende behoeften te voldoen. Verzoeker citeert uit een rapport van AIDA van 2018, dat volgens hem de onwaardige en deplorabele levensomstandigheden die hij in Spanje aantrof na de toekenning van zijn status weerspiegelt (stuk 4). Verzoeker merkt op dat dit rapport inzake de huisvestingsproblematiek wijst op een gebrek aan gecoördineerde overheidsmaatregelen om tegemoet te komen aan de specifieke noden van begunstigden van internationale bescherming. Verschillende NGO's zouden ook bevestigen dat de houders van een beschermingsstatus heel vaak op straat terecht komen, dakloos zijn of in vervallen panden wonen en zonder voedsel of kledij moeten leven.

Verzoeker laat tot slot gelden dat de commissaris-generaal niet is overgegaan tot een precieze en strenge analyse van de sociale en materiële opvang van de houders van een beschermingsstatus op grond van objectieve, betrouwbare, precieze en behoorlijk geactualiseerde elementen. Verzoeker stelt vast dat aan het administratief dossier geen enkele informatie over de begunstigden van een internationale bescherming in Spanje werd toegevoegd. Verzoeker meent dat nog afgezien van het ontbreken van objectieve en *up-to-date* documentatie de "*intrekking*" van de bestreden beslissing gerechtvaardigd is omwille van het feit dat er in de motivering geen rekening is gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid op grond van zijn psychische breekbaarheid. Verzoeker verwijst in dit verband naar voormeld arrest van het Hof van Justitie, alsook naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de afgeprinte versie van een e-mail van verzoekers raadsman van 1 oktober 2019 en een attest van psychologische begeleiding van 31 september 2019 (stuk 3) en een uittreksel uit het landenrapport over Spanje van AIDA van 2018 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 24 december 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met een fotokopie van een attest van psychologische begeleiding van 6 december 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel "*1 bis*" van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat deze bepaling onbestaande is en dat het middel aldus wat dit betreft juridische grondslag mist.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje en (ii) hij geen elementen heeft vermeld waaruit kan blijken dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Spanje. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift.

Tevens blijkt niet dat verzoeker thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken in Spanje. In dit verband stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

“U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Spanje gelden. U verklaart dat de Spaanse autoriteiten allerlei beloftes maakten in Turkije, die ze na uw aankomst in Spanje niet nakwamen. In het bijzonder verklaart u dat de kwaliteit van de taal cursus in Spanje ondermaats was (CGVS I, p. 11), dat het eten oneetbaar was (CGVS, p. 17), dat u er uw diploma van Jordanië niet zonder meer kon laten gelijkstellen (CGVS, p. 12), dat uw stiefmoeder er niet de beloofde medische behandeling kreeg (CGVS, p. 10), dat u er evenmin de nodige medische zorgen kreeg (CGVS, p. 14) en dat u niet (onmiddellijk) kon starten met de opleiding die u wilde volgen (CGVS, p. 12). Voorts verklaarde u dat de Spaanse autoriteiten in het totaal slechts 12 maanden verantwoordelijk waren voor jullie (6 maanden in het opvangcentrum en 6 maanden financiële steun na het verlaten van het opvangcentrum) en dus niet, zoals jullie in Turkije werd beloofd, voor 24 maanden (CGVS, p. 12, 13). U verliet Spanje omdat u de vrees koesterde op straat te belanden zonder erkend diploma, zonder opleiding en zonder kennis van de taal (CGVS, p. 13).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u Spanje diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart dat u bij een terugkeer naar Spanje op straat zal belanden (CGVS, p. 14), dat u er geen werk zou vinden en bijgevolg de huur niet zou kunnen betalen, hetgeen echter niets meer dan een loze bewering betreft (CGVS, p. 15). Dient namelijk vastgesteld te worden dat u slechts 4 maanden in Spanje verbleef en dat u er in die periode geen stappen ondernam om werk te vinden (CGVS p. 12, 15). U bent van mening dat men een taal cursus, inburgering, ervaring en diploma dient te hebben alvorens men werk kan vinden (CGVS, p. 16). U erop gewezen dat niets u tegenhield om alsnog werk te zoeken, erkent u dit (CGVS, p. 16).

U verklaarde voorts dat u in Spanje niet de nodige medische bijstand kreeg. Toen u 39 graden koorts had, weigerde het personeel van het opvangcentrum u namelijk naar het ziekenhuis te brengen (CGVS, p. 19). Blijkt echter dat u wél medicatie kreeg en dat uw gezondheidsproblemen eenvoudig werden opgelost nadat een Syrisch gezin in het opvangcentrum u afkoelde met water (CGVS, p. 14). Uit voornoemde kan bijgevolg geenszins worden afgeleid dat u in Spanje niet de nodige medische bijstand werd verleend. Wat betreft uw verklaring dat uw leraar Spaans met u flirtte, dient opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u een slechte relatie heeft met uw vader en dat u bij een eventuele terugkeer naar Spanje mogelijks door hem zal worden beledigd (CGVS, p. 16). Bovendien voegt u daar zelf terecht aan toe dat Spanje groot is (CGVS, p. 16). U bent met andere woorden niet genoodzaakt om u in dezelfde regio als

uw vader te vestigen. Ten slotte verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit problemen kende met de Spaanse bevolking, noch met de Spaanse autoriteiten (CGVS, p. 14, 15). verder dient te worden vastgesteld dat u een zelfstandige volwassen man bent zonder ernstige medische problemen (CGVS, p. 18).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw Syrisch paspoort, uw Syrische identiteitskaart, uw Jordaanse en uw Turkse verblijfskaart hebben louter betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw afkomst en uw verblijf in Jordanië en Turkije. Deze elementen worden in casu echter niet worden betwist. Uw Laissez-Passer voor Spanje, uw Spaanse verblijfskaart, uw Spaans reisdocument en het document van het Rode Kruis in Spanje ondersteunen het gegeven dat u in Spanje een beschermingsstatus heeft. Het vliegticket dat u voorlegt heeft louter betrekking op uw reisweg van Spanje naar België.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat in deze motivering geen rekening wordt gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Hij licht toe dat zijn willekeurige aanhouding met daarbovenop de problemen die hij met zijn vader heeft sinds zijn prille jeugd littekens achtergelaten hebben op zijn psyche en wijst erop dat hij op 1 oktober 2019 een attest van een psycholoog heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij psychologisch begeleid wordt en waarin gewag wordt gemaakt van “een ernstig klinisch lijden”. Verzoeker voegt een fotokopie van dit attest van 31 september 2019 en van de begeleidende e-mail van zijn raadsman bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Middels een aanvullende nota brengt verzoeker op 24 december 2019 een tweede psychologisch attest van 6 december 2019 bij.

Uit voormelde attesten blijkt dat verzoeker aan de psycholoog melding heeft gemaakt van herhaaldelijke traumatiserende gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Te dezen dient te worden gewezen op het feit dat de Spaanse autoriteiten aan verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst tegemoet zijn gekomen door hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Uit de attesten blijkt niet dat verzoeker in Spanje een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, noch dat zijn mentale kwetsbaarheid voortvloeit uit een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarin hij buiten zijn wil en eigen keuzes door toedoen van de Spaanse autoriteiten zou zijn terechtgekomen. In zoverre de attesten getuigen van een nood aan verdere psychologische begeleiding, kan hieruit niet blijken dat verzoeker om die reden onvoldoende bescherming geniet in Spanje. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn mentale toestand in Spanje niet verder naar behoren kan worden opgevolgd of dat de psychologische begeleiding aldaar faalt of ontoereikend is.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift tevens terug op zijn vrees om in Spanje op straat te belanden. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat hij de mogelijkheid had om gedurende zes maanden in een opvangcentrum te verblijven, maar er reeds na vier maanden vertrokken is. Verzoekers bewering dat hij na zes maanden op straat zou belanden zonder onderdak of aangepaste steun houdt geen steek, nu hij na zijn vertrek uit het opvangcentrum gedurende zes maanden zou kunnen rekenen op financiële steun om een woning te huren. Op basis van de elementen in verzoekers dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in Spanje niet eens redelijke inspanningen heeft geleverd om (op termijn) zelfstandig in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van tewerkstelling, huisvesting en dergelijke te kunnen voorzien (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 15 en 16). Dat verzoekers fragiele geestegesteldheid hem daarvan zou hebben weerhouden, kan niet worden aangenomen. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de bijgebrachte psychologische attesten blijkt dat verzoeker het risico loopt om vanwege zijn psychische kwetsbaarheid buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt aan het administratief dossier geen objectieve en geactualiseerde informatie te hebben toegevoegd over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Spanje, benadrukt de Raad dat het aan verzoeker toekomt om concrete en naar behoren gestaafde elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij in de lidstaat waar hij internationale bescherming geniet zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, c.q. artikel 4 van het Handvest. De door verzoeker gevoegde algemene informatie over de tekortkomingen inzake huisvesting, die er in bepaalde gevallen toe kunnen leiden dat begunstigden van bescherming dakloos worden, heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie en kan dan ook geen afbreuk doen aan de concrete en pertinente vaststellingen hierover in de bestreden

beslissing. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, algemene situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet persoonlijk in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Verzoekers stelling dat hij in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

2.3.4. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN